

dringer, der saaledes ere foretagne i Justitsministeriet, idet de alle sammen pege i den rigtige Retning. Dog kunde jeg ønske, at man var gaaet noget videre paa enkelte Punkter.

Jeg skal nu tillade mig at omtale enkelte Paragraffer i Lovforslaget, idet jeg dog skal holde mig til saadanne, som jeg formener indeholde principielle Bestemmelser; jeg anser det nemlig for overflødigt at komme nærmere ind paa Enkelthederne i øvrigt. Af saadanne principielle Bestemmelser findes der adskillige i Afsnit II, der handler om Gader, og i Afsnit III, der handler om Udstykning og Ekspropriation. Af disse Bestemmelser forekomme flere mig at være ret uheldige. I § 18 omhandles Udvidelse af visse bestaaende Gader, hvis Retningslinier ikke ere godkendte i Henhold til denne Lov, og som ligge udenfor den gamle Bys Grænser. I denne Paragraf indeholdes en Bestemmelse om, at den Grundejer, der ønsker at opføre en Bygning paa sin Grund, skal være forpligtet til at rykke 10 Meter tilbage fra Gadens Midtlinie. Saa kan han ganske vist faa Lov til at opføre Bygningen til den Højde, i hvilken der kan bygges i Henhold til den saaledes forøgede Gadebredde. Men dertil er dog at sige, at det er aldeles ikke sikkert, at den paagældende har nogen som helst Interesse i at kunne bygge saa højt. Jeg er endogsaa af den Mening, at Bygninger af den størst mulige Højde ikke saa ofte blive opførte i Byens ydre Kvarterer. Det er meget ofte Bebyggelse af en helt anden Art, der der anvendes. Der er ganske vist ikke noget ubilligt i, at Kommunen forlanger, at der skal rykkes tilbage til en eller anden nærmere angiven fremtidig Gadelinie. Det er nemlig nødvendigt for Gadens fremtidige Regulering, og en saadan Bestemmelse have vi ogsaa i den nu bestaaende Lovgivning. Men hvad der forekommer mig at være forkert, er, at vedkommende Grundejer skal aflevere det Areal, som findes mellem den gamle Vejbegrænsning og den nye Linie, uden Vederlag. I den nu bestaaende Bygningslov findes der en lignende Bestemmelse. Men der er rigtignok den store Forskel, at vedkommende ikke skal aflevere det her anførte Areal, medmindre han benytter sig af Retten til at bygge i den til en saadan Bredde svarende størst mulige Højde. Det er en meget betydelig Forskel, og altsaa i Grundejerens Disfavør.

I § 27 indeholdes en lignende Bestemmelse, men den afviger fra § 18 derved, at

Grundejerens, som afstaar et lignende Areal som før omtalt, kan kræve fuld Erstatning derfor. Dette forekommer mig at være en Uoverensstemmelse. Det er ganske vist begrundet med, at vedkommende ikke har ønsket at bebygge sin Grund paa et Tidspunkt, der ligger forud for Gadens Regulering. Nu skulde man dog tro, at den Grundejer, der benytter sin Grund til Bebyggelse og derved bliver skatteydende til Kommunen, ikke skulde stilles ringere end den, der lader sin Grund ligge ubenyttet hen, naar Talen er om at afstaa Jord til Gadeareal. Skulde der endelig være en Forskel, burde den, forekommer det mig, gaa i modsat Retning. Ikke desto mindre indeholder § 27 den Bestemmelse, at vedkommende kan kræve Erstatning for det afgivne Areal i Modsætning til den førnævnte Grundejer, der uden nogen Betingelse har at aflevere Arealet til Kommunen. Arealet udskilles af hans Parcel og bliver Kommunens Ejendom, ja, han faar yderligere en Forpligtelse til at holde dette Areal i en saadan Stand, som Kommunen maatte anse for formaalstjenlig. En Bestemmelse som denne forekommer mig at være urigtig, og den stiller i alt Fald ikke de respektive Grundejere lige. I Bygningsloven af 21. November 1871 var der ogsaa lignende Bestemmelser, men de vare meget lempeligere, for saa vidt som det offentlige Ret til at overtage det paagældende Areal slet ikke omtales.

I § 34 indeholdes Bestemmelser om Ekspropriation. Det er navnlig paa dette Punkt, jeg kunde have ønsket, at den højtærede Justitsminister var gaaet videre i de Ændringer, der ere foretagne i det kommunale Forslag. Som berørt ved Forelæggelsen findes der nogle Bestemmelser i §§ 35, 36 og 37 i det kommunale Forslag, som gaa ud paa, at der kan finde en Omlægning af Arealerne Sted, saaledes at en Grundejer kan fratages sin egen Jordlod, og at der kan tildeles ham en anden, naar den blot ikke ligger over 500 Meter fjernet fra hans oprindelige Ejendom. Dette har den højtærede Justitsminister ment var at gaa for vidt, og det mener jeg ogsaa. Men jeg mener ogsaa, at man gaar for vidt, naar Regeringen har foreslaaet en Bestemmelse om, at man kan foranstalte et Tvangsmageskifte, idet man kan betale Jord med Jord. Man kan tage et Stykke Jord fra en Mand og som fuldstændig Erstatning give ham et andet Stykke Jord i Stedet for, naar det blot er beliggende op til hans Parcel. Man kan straks se, at der i Princippet ingen